

Нашата екскурзия до лазурния бряг

Всичко започна в една тъмна и безнадеждно далечна от лятото януарска вечер. Аз и жена ми се прибрахме премръзнали. Навън времето беше послало леглото си с любимите си искрящи кристалчета и се готвеше за ледения си сън. Под влияние на тези обстоятелства разговорът ни се промъкваше през ледените улици, влезе за малко в закъснелия обществен транспорт, профуча край ежедневните несгоди на работните места. Изведнъж се случи нещо - двамата си спомнихме за отминалото лято, за морето и за нашето първо пътешествие до Италия, за Филип, за групата, за сънят, който стана реалност. Отдавна искахме да посетим Милано и Монако. Влязохме в сайта на „Бохемия“, намерихме желаните от нас вълшебства и неусетно тази сладка лудост сложи в ръката ми телефона и вече говорех със служител на туроператора. Резервирах нашите места и заживяхме половин година в очакване на нашата екскурзия. Пак по същото време откраднахме няколко свободни дни от месец Април и отново с помощта на „Бохемия“ и с помощта на екскурзовода Никола се озовахме в пролетна и безкрайно гостоприемна Румъния, където за няколко дни написахме още една вълнуваща, изпълнена с много красота, туристическа приказка.

В ранната утрин на 15 август тази година, застанахме с лице към величествената осанка на духовната обител Александър Невски и след само един миг пред нас спря отлично поддържания автобус, с който по-късно без проблем изминахме 4000 км. по снагата на половин Европа. Тогава срещнахме усмивката на Ива, която вежливо ни заведе до нашите места, ведрото настроение на шофьорите Камен и Павел. Хората се настаниха, а ние си помислихме дали няма да срещнем някой познат от предишните ни пътувания, но всички тези усмихнати лица бяха непознати за нас. Тази мисъл не ни остави до последната спирка на автогара Сердика. Там се качиха последните хора от групата. Първо забелязахме двойка руснаци. Жената ми се стори позната и скоро се поздравихме. Здравствуйте - каза тя, и вече си говорехме за миналото лято в Италия, където бяхме заедно. Докато не криехме удивлението си от срещата, към нас се присъедини млад мъж с бейзболна шапка и очила. Това беше още един човек от миналогодишната ни група. След броени минути пътувахме за Калотина. Минахме границата бързо. Предстоеше ни сериозно пътуване през територията на Сърбия. В късния следобед прекосихме границата с Хърватска и се отправихме към Загреб. Привечер вече се настанявахме в хотела. Постепенно падаше тежката пелерина на нощта, която с лекота замени ясното небе със сиви облаци, които отрониха по някоя дъждовна капка и прегърнати от вятъра затанцуваха своя танц. Стояхме на терасата и уморени се любувахме на околната гледка. Долу на тревния тенис корт тенисистите си разменяха тенис топката, сякаш необезпокоявани от капризите на времето.

Сутринта потеглихме към Верона. Преди това направихме последната митническа проверка на хърватско-словенската граница. Пътят през Словения беше сравнително кратък. Страната щедро разкриваше своите природни дадености. Хората бяха засяли и отгледали своята реколта. Една зелена, подредена

и хармонично развита страна напомняща на идиличен пейзаж от селцето на хобитите във „Властелина на пръстените“. Навлязохме в Италия и в следобедните часове бяхме във Верона. Покрай старата крепостна стена Ива ни въведе в историята на града. Отправихме се към центъра и не след дълго пред нас се показва величието на Арена ди Верона – архитектурна перла от античността, пазеща стриктно своите тайни. Стъпили на *delle Erbe* останахме удивени от архитектурните приумици, запечатани навсякъде върху сградите около нас. В свободното време разгледахме къщата на Жулиета с така известното балконче. Тъпши от туристи трескаво пишеха имената на своите любими по стените. Сладко опиянени от нашата разходка, се отпуснахме на една пейка, любувайки се на прохладния ромон на фонтана. Неусетно отлетя един красив ден, който макар и уморен продължи да ни приветства с топлата си прегръдка до околностите на Милано. Приютихме се в добре обзаведената ни хотелска стая и всеки от нас потъна в размишления за видяното през деня.

На сутринта ни очакваше Милано. Град, известен с „четириъгълника“ на модата, но и с много други забележителности. Заредени с нови сили, тръгнахме на нашата пешеходна разходка. Пред нас се разкри величието на градската катедрала *Duomo*. Слънцето къпеше исполинското тяло на катедралата със своите струи лъчи. Туристи от цял свят сновяха трескаво и всеки търсеше перфектния ъгъл и светлина, за да увековечи възможно най-добре тази величествена гледка. Минавайки през бляскавата и обсипана с бутици империя на модата, се отправихме към друга световна забележителност – музикалния театър *la Scala*. За моята жена беше особен сантимент досегът с тази сцена, домът на италианската опера. Минутите се нижеха, превръщаха се в тромави часове. Времето се бореше с нашите неизчерпаеми желания за още и още богатства, които искахме да отнесем със себе си от културно историческата съкровищница.

Туристът е особена категория – когато е в екшън сцена, той не усеща копнежите на тялото си. В състояние е да кръстосва площади, улици под парещите лъчи на слънцето, да завладява музейни сбирки, да стреля до припадък със своя фотоапарат, да пие с великанска глътка от чашата вино с дъх на история и нотки безвремие.

Тръгнахме си с чувство на лека тъга, което скоро беше заместено от новото предизвикателство, което ни очакваше – град Торино. Около 15:00ч пристигнахме и слязохме заредили своите оръжия-фотоапаратите, готови за нашия щурм на поредното ни откритие. Слънцето ни обсипваше яростно със своите нажежени стрели. Ива ни поведе към поредната вълнуваща пешеходна разходка, разкривайки ни тайните на града. Минахме близо до музея на киното, страда с внушителна кула, любопитно вперила очи в нас. *Piazza Castello* услужливо разкриваше своите красоти. Скоро стъпваме на *Palazzo Madama* – един забележителен дворецов комплекс. Посетихме църквата *San Lorenzo* и се разходихме по *via Garibaldi*. Поуморени вече ни се прииска да се насладим на свежестта на италианския сладолед. Научихме, че има богат набор от причудливи

вкусове, включително сладолед с вкус на риба тон. Не събрахме смелост да опитаме от тях, затова се насладихме на свежестта на лимонов сладолед с мента.

Около 18:00ч тръгнахме към Лигурската ривиера. Постепенно равнинно-хълмистият релеф губеше битката с мощно открояващото се величие на подстъпите към Алпите. Започна да се свечерява, пътят се промъкваше през гънките на планината. Неговата дързост стигаше до там , че проломяваше масивното и тяло, чрез забележителен комплекс от тунели. Изведнъж съвсем ненадейно планината повдигна своите поли, като девойка , която свенливо потапя своите нозе в прохладните води на планински ручей. В този случай това беше морето. Започна нашето пътешествие в земите на Лигурската ривиера. Намирахме се по средата на нещо вълшебно. От едната страна планината в цялото и величие, а от другата страна красотата на вечерното море. Обгърнати от цялата тази красота, пристигнахме в курорта San Remo, известен у нас в недалечното минало с ежегодното провеждащият се песенен конкурс. Влязохме в стаите си уморени, но щастливи от факта, че бяхме в сладкия плен на морето. Навън цареше невероятен хаос. Шумът от профучаващите скутери се смесваше с гълпи от хора. Усещаше се приповдигнато настроение. Всичко това утихна постепенно в ранните часове на следващия ден. Сутринта след кратка „континентална“ закуска, отново сме в автобуса. Посоката е Monte Carlo и курортните градчета на френска територия. Излизайки на магистралата, след кратко пътуване се озовахме във Франция, малко след което пътят започна да слиза към княжество Монако - една от държавите джуджета в Европа. Гледките, които запечатахме бяха наистина красиви , някак неземни, райски по своето внушение. Прекрасният планински релеф , спускащ се към крайбрежието, морския климат, многото растения, в съчетание с разнообразни архитектурни стилове, както и всеобщо царящата чистота, превръщат княжеството в притегателен център. Вълнуващо беше да минем по пистата на гранд при на Монако във формула 1, където са управлявали своите болиди майстори на волана като Сена и Шумахер.

По-късно разгледахме Монте Карло. Видяхме и известното казино с хотел „Париж“ до него. След тази феерия от цветове и възприятия отново сме на кратък път. Навлизаме в Ница - някога в пределите на Италия, сега във Франция. Този град притежава невероятен архитектурен блясък. Пъстроцветно селище, преизпълнено с хора. Тук видяхме прекрасния площад Massena, пазара на цветята. Неописуемо е чувството да направиш вечерна разходка по крайбрежния булевард „Promenade des anglais“. В една редица са се наредили хотелите, които са запазили духа на миналия век. Сред тях се откроява хотел „Negresco“ със своята забележителна архитектура и историята на своя създател. Морската вода беше кристално чиста и на малки тласъци галеше изпълнените с плоски камъчета плажове. Въпреки тази хармония и красота около нас, тук видяхме следите от поредната отвратителна , лишена от човешко лице проява на антихуманизъм, незначеща култура , ценности, религия, и в крайна сметка човешкия живот. Точно на това място на 14 юли се извърши покушение срещу невинни хора. Бавно, с чувство на гняв застигнахме група тежко въоръжени полицаи, които дискретно

охраняваха крайбрежния булевард. Отминахме ги и влязохме в една от уличките. Отседнахме в малко заведение с няколко маси отвън. Собствениците се оказаха италианци, които направиха страхотно капучино, а не мен ми донесоха наливна бира Peroni. С последните глътки от питиетата се отправихме към нашата възшебна колесница, за да продължим нашето пътешествие по лазурния бряг. Не след дълго вече се намирахме в Кан – европейската столица на киното. Направихме кратка разходка по крайбрежния булевард Croisette и едва стъпили пред фестивалния комплекс, станавме свидетели на кратка суматоха. Улични артисти забавляваха децата и техните родители. Много хора си правеха снимки на червения килим и ние ги последвахме. Около сградата на кинокомплекса наблюдавахме отпечатъците от ръцете на известни холивудски актьори. Продължихме нататък, вървейки под крайбрежните палми, усещащи свежестта на морския бриз. Мечтаехме часовникът да спре своя забързан ритъм и тази приказка да продължи вечно. Започна да се свечерява. Слънцето уморено вървеше към своя залез. Беше толкова тихо – някак нереално тихо.

Въпреки това върховно чувство на спокойствие, не трябваше да закъсняваме и бавно се отправихме към мястото за отпътуване. Отпуснахме се на седалките, притворихме очи и запечатахме видяното в хранилището на нашата памет. Около 22:00ч отново се намирахме в Сан Ремо. Предстоеше ни още една нощувка в това райско кътче. След кратък престой в хотела излязохме навън. Разминавахме се с непознати, разглеждахме нощния град. Открихме бързо театър “Ariston”, сцена приела впечатляващи музикални прояви, след което се отправихме към главната улица, осеяна с кафенета, пицарии и пъстро множество от хора, култури, светове. Кривнахме по малките странични, тихи, сякаш вече сънени улички. Имаше малки винарни, които все още бяха отворени, разнасящи винено опиянение. Стигнахме до пристанището с лодките. Отново държахме прочутия италиански сладолед в ръце и докато той чезнеше, ние бяхме впили поглед в една лодка, докато луната гальовно я обсипваше със своите лъчи, за да може насладата от гледката да бъде още по-пълна. С бавни стъпки се отправихме към хотела. На сутринта отпътувахме за Генуа – последната спирка от нашето пътешествие. Пешеходната разходка започна от старото пристанище, където видяхме копие на един от корабите, участвал в експедицията на Христофор Колумб, довела до откриването на Америка. Посетихме площада на катедралата San Lorenzo, минахме през площад Ferrarri, разходихме се по „златната“ улица на богатите генуевски фамилии със запазени архитектурни шедеври на техните имения. Видяхме старинни сгради на много банки. Така добавихме още един щрих към богатата на нюанси колекция на старинни градове. Времето неусетно отмина и ние бяхме принудени да се сбогуваме с Италия, след което потеглихме към Словения. Автобусът бавно ни отдалечаваше от удивителните природни красоти на Италия, за да открием нови, с по-различен аромат и характер. Привечер приближавахме Любляна. По пътя ни връхлетя силен дъжд, който донесе така желаната свежест след толкова много слънце. Пристигнахме в хотела, който беше разположен в покрайнините на Любляна. Представляваше комплекс от отлично поддържани и

обзаведени монолитни бунгала, както и обширни места за каравани. Целият хотел беше потънал в зеленина. Свежестта на въздуха ни ободряваше, навсякъде се разнасяше мирис на треви и билки и всичко това беше потънало в безкрайна тишина. Попаднахме в плен на това спокойствие, времето преодоля своята физична същност и отново спря. Възползвахме се от момента и потънахме в мисли за изминалите прекрасно нереални събития.

На сутринта се насладихме на балканското гостоприемство и изобилие от вкусна и разнообразна храна. Поехме по дългия път към дома. Предстоеше ни преминаването на няколко митнически проверки. Направихме няколко почивки, сблъскахме се с турски работници и техните семейства , пътуващи към Германия и страните от Бенелюкс. Късно вечерта ни посрещна България.

Така завърши нашата дълго чакана екскурзия , която ни даде още познания за страните, които посетихме. Задоволи напълно емоционалните ни очаквания, направи ни щастливи. Сега е време за нови мечти и планове, които се надяваме в скоро време да осъществим.

Светлозар Граховски, учител по география